

Errare

Ser millors, saber-ne més, que tothom ho vegi

Foto: Andrea Jofre

Hi crec, en aprendre. Hi crec, en què de tot s'aprèn, d'una caminada, d'una paret guixada, d'un desconegut. S'aprèn vivint, s'aprèn a escola, s'aprèn amb una connexió a internet. S'aprèn quan algú vol explicar-se i explicar-te perquè coneguis, entenguis i processis. I s'aprèn si es vol.

Ara ve el però, en un paràgraf nou. I és un però que es mereix un espai propi perquè existeix quan alguna de les circumstàncies no compareix. No s'aprèn si no es vol, és una òbvia porta freda. Però tampoc s'aprèn quan qui t'explica o corregeix ho fa només per fer-te veure el que no saps i ell sí, per assenyalar el que has errat des d'una alçadeta prima de condescendència.

Tenim la boca plena d'*errare humanum est*, de rectificar és de savis, però amb el cos sencer només volem que fer l'error visible, mofable, risible. Ser millors, saber-ne més, que tothom ho vegi, i passejar l'honor i glòria minúsculs fets del suc fètid de les restes de l'error d'algú que, potser sí, hauria volgut aprendre.